

ἀνθρώπου ιδίᾳ σπουδαιότερον τμῆμα τῶν βιολογικῶν ἐπιστημῶν. Καὶ τὸ μὲν ζήτημα τῆς τῶν ὄργανων ὄντων ὑπάρχειν μετὰ τῆς παρούσης αὐτῶν μορφῆς διὰ τῶν ἀργαίων φυσιολόγων καὶ φιλοσόφων ἀρξάμενον, κατὰ τὸν παρόντα δὲ αἰώνα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συγκριτικῆς Ζωολογίας καὶ ἄλλων συγγενῶν ἐρευνῶν διὰ τῶν Lamarque, Darwin Haeckel καὶ ἄλλων φυσιολόγων ἐμβριθῶν μελετηθέν, κατέληξεν εἰς σύστημα γράσεων βέβαιων, ἀλλὰ καὶ εἰς συμπεράσματα φιλοσοφικὰ παρά τις μὲν ὡς τὰ μόνα βέβαια καὶ ἐπιστημονικῶς ἀναντίλεκτα θεωρούμενα, παρά τις δὲ ἀβέβαια, συζητήσιμα καὶ εὐεξέλεγκτα· ταῦτα πάντα ἀναγράφονται καὶ ἀναπτύσσονται ἐν τῇ καλούμενῃ Γενικῇ Μορφολογίᾳ. Ἀλλὰ ἔκτης μελέτης ταύτης τῆς ἐνοργάνου ὑπάρχεις φυσικῶς καὶ ἀναγκαῖς ἐπίγρασεν ἡ θεωρία τῆς γενέσεως, ἥτοι πῶς καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους ἀρχεῖται ἡ ζωή, θεωρίες ἐπίσης ἀρχαία διὰ τῶν φιλοσόφων καὶ ἱστρῶν ἀρξαμένη καὶ μέγιστη σήμερον ἀπαγολούσσα τὴν ἀνθρώπινην πνεῦμα καὶ 2) ἡ γνῶσις τῆς ἐμβρυούχης ἀναπτύξεως, ἥτοι τῇς ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ ἐμβρύου μέχρι τοῦ τελείου ἐνδυμητρίου σγηματισμοῦ μορφωτικῆς λειτουργίας, ἥτις εἶναι προϊὼν τῶν δύο τελευταίων ἑκατονταετριῶν. Ἐνταῦθα λέγει ὁ κ. Xρ. Θεόλομει περιωρισμῇ εἰδικῶς εἰς τὴν πρώτην, τὴν θεωρίαν τῆς γενέσεως, τῆς ὑπόσας περιληπτικὴν μόνον ἔξιστόρησιν ὑποβάλλει ὁ ἀγορητής, ἐφ' ὃ καὶ διαιρεῖ αὐτὴν εἰς τρεῖς περιόδους, ὡς ἡ μὲν εἶναι ἡ τοῦ Ἰπποκράτους, ἡ δὲ ἡ Ἀριστοτελική καὶ τελευταία ἡ Ἀλεξανδρινή, ἢ τινα ἔπειται ἡ τῶν νεωτέρων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀκριβεστέρων ἀνατομικῶν καὶ φυσιολογικῶν γνώσεων. Οὕτως ὁ κ. Χρηστίδης ἀφηγεῖται τὰς κρατησάσκες θεωρίας κατὰ πάσας τὰς περιόδους, ιδίᾳ ἐνδιατρίβει εἰς τὰς τῶν ἀργαίων ἱστρῶν καὶ φιλοσόφων καὶ μάλιστα τοῦ Ἀριστοτελούς μέχρι Γαληνοῦ, οὗτονος ἡ θεωρία διετηρήθη μέχρι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὅτε διὰ τῶν περὶ τὸν Fallopia τὰς ανατομικῶν ἀνακαλύψεων τέλεον ἀνετράπη ἡ μετερρυθμίσθη· διότι δὲ αὐτῶν ἐξηκριβώθη ἡ σπουδαιότης τῶν ὠσθηκῶν καὶ ἡ ἐμβρυολογικὴ σημασία ἐν τῷ περὶ γενέσεως ζητήματι. Ἐκτοτε ἔρχεται ἐπιστημονικὴ μελέτη καὶ ἐρευναὶ οὐ μόνον περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἐνδυμητρίου ἴστορικῆς οὕτως εἰπεὶν ἐξελίξεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἐμβρύου, δειλήμων καὶ ἀμφιγνωμοῦσα τὸ πρώτον, ἐωσοῦ διὰ τῶν κατὰ τὸν δυσούπω λήγοντα αἰώνα μεγαλοφυῶν ἐρευνῶν τῶν C. E. von Baer, C. Fr. Wolf καὶ τῶν πειρωνύμων Coste, B. Wagner, Bischoff, A. Kölliker, W. His καὶ ἄλλων πολλῶν σοφῶν, μετὰ μικρῶν ἀμφισθησίσεων, ἐγνωσθη ἡ ἴστορία τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐμβρύου, ἡ ἐν τῇ ἐμβρυολογικῇ ἐπιστήμῃ, τῇ Ἐμβρυολογίᾳ, ἐκτενῆς περιγραφούση. Μετὰ γενικᾶς δὲ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς θεωρίας τῶν ἀργαίων, ὁ κ. Χρηστίδης ἐξηγεῖ τὴν βάσιν τῆς θεωρίας τῶν νεωτέρων καὶ τὰς θεωρίας αὐτάς, ἥτοι τὴν τοῦ προσγηματισμοῦ (Profozmatiōn theorie), τὴν τὸν μορφωτικῶν δυνάμεων, ἣν ἀσπάζεται ὁ Maupeutus, τὴν τῆς μεταβιβασίμου κινήσεως. Λεπτομερέστερον δὲ ἔκτιθησιν ὁ κ. Χρηστίδης τὴν θεωρίαν τοῦ διασήμου ἐμβριολόγου W. His, ὃστις ἐπικρίνει πάσας τὰς μέχρι τοῦ δε θεωρίας καὶ πειράζει τὴν δημιουργίαν ἀλλης ὅλως νέας, ἀποδειγμένος ὅτι καὶ ἐν τῇ γενέσει ὑπάρχει κίνησις. Ὁποιόποτε, λέγει, καὶ ἀν στρέψωμεν τὸ βλέμμα ἡμῶν κίνησιν καὶ μεταβολὴν διακρίνομεν αὐτὴν η ζωὴ τοῦ ἀτόμου εἶναι κίνησις, ἥτοι κατὰ νόμου τινὰς ἐνδικαστικούς, ἀθροισμα κινήσεων μορφωτικῶν ἐξωτερικευομένων καὶ αἰσθητῶν ἡμῖν ἐν τῇ ἀπίτῃ καταστάσει τῆς

αὐξήσεως. Ταῦτα ἀναπτύξεις ὁ τῆς παρελθούσης δευτέρας ἀγορητῆς ίατρὸς καὶ μακευτῆρος καταλήγει διὰ τῶν δε :

« Πιδέα τοῦ E. Du Bois-Reymond, ὃ ἐν τῷ περὶ τῶν ὄρῶν τῆς γνώσεως τῆς φύσεως συγγράμματι αὐτοῦ διετυπωμένη, ὅτι οδέπεπτε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα θέλει κατανήσει τὸν θύμιστα τῆς φύσεως προβλήματα καὶ ὅτι ἐντὸς ὄρων ὃ ἀνθρωπος εἴνε κύριος καὶ δεσπότης ἐν ταῖς ἐρευναῖς αὐτοῦ, ἐφαρμόζεται καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ προβλήματι. »

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγράφουσας λαμβάνουσι τὸν λόγον ἐπ' αὐτοῦ οἱ κ. M. Αὐθεντόπουλος καὶ Βραχάμης. Είτε ὁ κ. πρόεδρος εὐχαριστήσας τῷ ἀγορητῇ καὶ συγχαρεῖς αὐτῷ, λύει τὴν συνεδρίαν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ.

Ἐλέκτορεν καὶ τὸν ἀριθμ. 21 τοῦ σ' τόμου τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν, ὃν κατὰ τριμηνίαν ἐκδίδωσιν ὁ ἐν Παρισίοις πρός ἐνίσχυσιν τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Σύλλογος. Τὸ τεῦχος τοῦτο, ἐκ σελ. 152 εἰς μέγα ὅγδοον ἀπαρτιζόμενον, οὐκ ὀλίγης ἐνέχει προγνατείας σπουδαίας τε καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφερούσας ἡμᾶς, καθότι αὗται θέματα ἔχουσι τὴν τε κλασικὴν ἐλληνικὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν μετέπειτα χριστιανικήν, πλὴν μιαῖς δὲ πᾶσαι ὑπὸ εὐγενῶν φίλων τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν Γάλλων συντεταχμέναι, ὅπερ σχφῶς φανεροὶ ὅτι οὐκ ἐξέλειπον ἀπό τῆς Γαλλίας οἱ λάτρεις τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ ὅτι παρίστανται καθ' ἐκάστην καὶ νέοι τοῖς ἐπιφανείσι παλαιμάχοις τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων προτιθέμενοι. Καὶ πρῶτον ἐν τῷ ὑπὸ τοὺς ὄφθαλμοὺς ἡμῶν τεῦχος προσέβλεπται Ἀθηναϊκὸν ψήφισμα τοῦ ἔτους 333, ὑπὸ τοῦ τέως διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Παύλου Foucart. Τὸ ψήφισμα τοῦτο οὐχὶ τὸ πρῶτον ὑπὸ τούτοις ὡς καὶ αὐτὸς οὗτος σημειοῦται, δημοσιεύεται, διότι ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Λεονάρδου ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ ἐρημερίδι Αθηνῶν τῷ 1889 καὶ ἐν τῷ Corpus inscr. gr. Graec. septentr. 3499. Ο κ. Foucart παραθείται τὸ κείμενον κατὰ τὸ ἀντίγραφον τοῦ κ. Λεονάρδου, μεταχρήζει αὐτὸν γαλλιστὶ καὶ ἐπιτάσσει αὐτῷ πολλὰ σχόλια.

Ἄπὸ τῆς πόλεως δὲ τῆς Παλλαζδος μεταφέρει ἡμᾶς τὸ τεῦχος τοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν Συλλόγου εἰς τὴν Κύζικον, διότι δευτέρα προγνατείας φέρεται περὶ γνωστῆς ἐπιγραφῆς τῆς Κύζικου, ὑπὸ Ἀνδρέου Joublin, μετὰ προσθήκης ἐν τῷ τέλει ὑπὸ τοῦ ἀρχαιοσυντάκτου τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος καὶ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Th. Reinach. Εἴπομεν τῆς γνωστῆς, οὐ μόνον, διότι, ὡς σημειοῦται ἐν σχολιαστῆς αὐτῆς, ἐδημοσιεύθη πρὸ διετίας ἐν τῷ Athénische Mittheilungen (1891 σελ. 141) κατ' ἀντίγραφον τοῦ κ. Λημνίου (ὅστις ἐν τῇ προγνατείᾳ φέρεται Limneas, διακινδυνεύεται νὲ γένηται Λιμναῖος)

ἀλλὰ καὶ διύτι αὕτη ἐπίστης πρὸ διετίας ἐδημοσιεύθη διὸ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ παραρτήματος τοῦ ΙΘ' τόμου τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος τοῦ Ἐλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου (σελ. 29—31). Πρῶτος ὁ πρὸς τὰς βυζαντινὰς μελέτας οἰκείως ἔχων καθηγητὴς τοῦ ἐν Ρούμελη Ἰστόρη Ροθερτείου Κολλεγίου κ. Ἀλέρτος Long ἐποιήσατο λόγον ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐπιτροπῇ τοῦ εἰρημένου Συλλόγου, ὑποβάλων μέρος τοῦ παρ' αὐτῷ ἀντιγράφου αὐτῆς καὶ προσθείς, ὅτι, τοῦ μνημείου μετενέθέντος εἰς τὸ ἐν Τσινιλί-κιδσκ αὐτοκρατορικὸν μουσεῖον, ἀνέμενεν ὅπως ἔξι ιδίας ἀντιλήψεως διορθώσῃ καὶ συμπληρώσῃ σκοτεινά τινα χωρία αὐτῆς. «Ἐρ τῷ μεταξὺ ὅμως, γούρφει ἐν τῷ προσιμώφ αὐτῆς ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιτροπή, τοῦ γραφείου τοῦ Συλλόγου λαβότος παρὰ τοῦ ἐν Ἀρτάκη ιατροῦ κ. N. Λημνίου ἀρτίγραφον ἔτερον καὶ παραπέμψατος αὐτὸς τῇ ἐπιτροπῇ, αὕτη παρεκάλεσε τὸν κ. A. Long, ἵνα παραβάλῃ τοῦτο πρὸς τὸ ἄντον καὶ ὑπομηματίσῃ αὐτό». Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Ἀλλ᾽ ἐκ τούτων ἔξηγεται ὅτι ὁ ἐν Ἀρτάκῃ φιλάρχαιος ιατρὸς κ. Λημνίος πρὸ διετίας συγχρόνως ἔπειψεν ἀντίγραφα τῷ τε Συλλόγῳ καὶ τῇ Athenische Mittheilungen· πρὸ τῆς ἀποστολῆς ὅμως ταῦτης εἶχεν ἀντίγραφον καὶ ἐποιήσατο λόγον ὁ ἔγγλος καθηγητὴς κ. Long. "Ωτε, εἰ μὴ τι ἔλλο, ἔπειδὴ ὁ κ. Joubin ἐν ὑποστημειώσει δηλοὶ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὐτῇ, ἡς κατεῖχε τὸ κείμενον ἀπὸ τοῦ 1890 ἐγένετο θέμα ὑπομνήματος ὑποβληθέντος τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν γραμμάτων κατά τὸ 1891, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ἵνα γε τῷ παρόντι, ὅτι αὐτός τε καὶ ὁ. Long συγχρόνως ἐποιήσαντο λόγον περὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ κατά τὸν αὐτὸν χρόνον εἶχον ἀντίγραφα αὐτῆς. Ἐπιφύλαξσάμενοι, εἰ δεῖσι, νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὰ πρακτικὰ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συλλόγου, ὅπως μάθωμεν ἀκριβῶς τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐποιήσατο λόγον ὁ κ. Long περὶ τῆς ἐπιγραφῆς, παρατηροῦμεν ὅτι ὁ κ. Joubin ἔδει, νομίζομεν, μνείαν ποιούμενος τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Athenische Mittheilungen νὰ μνημονεύσῃ ἐπίστης καὶ τοῦ κ. Long καὶ τοῦ παραρτήματος τοῦ περιοδικοῦ Συλλόγου, ἵνα ἡ ἀκριβής. Διύτι ὁ κ. Long παρουσιάζει διαφορὰς τοῦ ἀντίγραφου αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ κ. Λημνίου, ἢς βεβαίως παρετήρησεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφήν, ἀποκειμένην ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Μουσείῳ, αὐτός, αὐτοῖς ὅμιλσιν, μελετήσας, διαφορὰς δὲ παρουσιάζει καὶ αὐτὸς τὸ κείμενον τοῦ συμπαθοῦς διευθυντοῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου, ὅπερ δημοσιεύει ὁ κ. Joubin πρὸς τὸ ἀντίγραφον τοῦ Λημνίου καὶ τὸ τοῦ κ. Long.

Τὸ ἀντίγραφον, ὅπερ δημοσιεύει ὁ κ. Joubin, ἐπιτρέπει αὐτῷ, ὡς λέγει, νὰ ἐπενέγκῃ διαφορὰς τινας ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ κειμένου, ὃν τις σημασίας καιρίας, πρὸς διοισμὸν τῆς χρονολογίας. "Οτι τὸ κείμενον ὅπερ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἔχει ὁ κ. Joubin εἶνε σημασίας μεγάλης οὐδεὶς ἀντιλέγει, τῆς προελεύσεως αὐτοῦ αὐθεντικῆς οὔσης. Ἀλλ' ἡ σπουδαιοτάτη ὡς λέγει διαφορὰ τῆς ἀναγνώσεως ὡς ἔξηγεται ἐκ τῶν

περὶ χρονολογίας σχετικῶν αὐτοῦ, ὑπεράρισται ὑπέρ τινα Iákkor (Iacuna), ὃν πληροὶ ὁ κ. Joubin διὰ τῶν τεσσάρων γραμμάτων τοῦ ὄντος τοῦ Καλιγούλα εἰς δοτικὴν πτῶσιν ΓΑΙΩ. Περίεργον δὲ τὸ ποιητικόν τοῦ λάκκου τούτου, ὃς προβάλλοντος σημειουμένου ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ κ. Joubin, οὔτε ὁ κ. Λημνίος οὔτε ὁ κ. Long παρετήρησε τι, λάκκου ἔξι οὗ τὴν σπουδαιοτάτην ἔξηγαγεν ἀνάγνωσιν ὁ κ. Joubin. Οὐδὲκαὶ προτιθέμεθα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν διαφόρων ἀναγνώσεων, καταλείποντες τοῦτο ἀλλοιούς, ἐπέρχων δημοσίευσιν δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκρύψωμεν, ὅτι ὁ κ. Joubin λόγον ποιούμενος ἐπίστης περὶ τῶν δύο προτέρων δημοσιεύσιῶν ἐπιγραφῶν τῆς κυζικηνῆς ἐπιγραφικῆς προλογίας τῆς βασιλίσσης Τρυφίνης, οὐδὲκαὶ ἐπίστης μνημονεύει τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἐλλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ κ. Long, οὐδὲ τοῦ μακρίτου J. Millingen.

'Ἐν τῇ TM' συνεδρίᾳ τοῦ Ἐλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τῆς 6 roembarίου 1878 ὁ μακράριτης ιατρὸς J. Millingen ἀναγνινώσκει πραγματείαν «περὶ δύο ἀνεκδότων κυζικηνῶν ψηφισμάτων (ἴδε περιοδ. Ἐλλην. Φιλ. Συλλόγου τομ. Ζ' σελ. 23 καὶ 252), δι' ἣς ἀνακοινούσαι τοῖς «καὶ δύο ἐλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ, περὶ τῶν ὄποιαν πρόκειται νὰ ποιήσῃ λόγον προσήγθησκαν αὐτῷ πρὸ μιαροῦ ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου φίλου του, τοῦ δόκτορος Long, ὑφηγητοῦ τῆς ἐν Βεβεκίῳ ἀμερικανικῆς σχολῆς (Robert Collège)· ποιησάμενος δὲ περιγραφὴν τῶν μαρμαρίνων πλακῶν ἐφ' ὃν εἰσὶ ἐγκεχαραγμέναι, ἐπέχειται: «καὶ οἱ ἐφέντη λίκην παράξενον, διὰ δύο παράξοιαι ἐπιγραφαὶ ἀξίας ιστορικῆς οὐ σμικρᾶς, ἐκτεθειμέναι ἐπὶ τῆς λεωφόρου, ἀδυνάθησκαν νὰ ἐκφύγωσι τὴν προσοχὴν τῶν πολυχριθμῶν σοφῶν περιηγητῶν, οἵτινες κατὰ διαφόρους ἐποχῆς ἐπεσκέψαντο τὴν χώραν. Ἐτὶ δὲ μῆλον ἔξεστην μὴ εὑρών αὐτὰς ἐν τῇ Corpus inscriptionum Beocchī, οὔτε ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Hamilton καὶ τοῦ Texier. Ο δὲ δόκτωρ Mordtmann, ὁ τὴν Κύζικον καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς ἐπισκεψήσας, καὶ πολλὰς ἐπιγραφὰς ἔκει συλλέξας, δὲν παρετήρησεν αὐτές, ὥστε τὰς θεωρῶ ἀνεκδότους, μέχρις οὗ ἀποδεῖται μοὶ τις τὸ ἐννυτίον». Εἶτα ὁ Millingen ποιεῖται ἐκτενὴ ἔξιστρόησιν τῶν ἐν τῷ κατιμένῳ τῶν ἐπιγραφῶν ἀναφερούμενων προσώπων. 'Ἐν τῷ τέλει τοῦ πόμου δὲ δημοσιεύσονται λιθογραφημένα διμοίστυπα τῶν δύο ἐπιγραφῶν μετ' ἀναγνώσεως.

'Ἐν δὲ τῷ ΤΒΒ' συνεδρίᾳ τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου, τῆς 28 iανουαρίου 1874, ὁ Millingen ὑποβάλλει συμπλήρωσιν ἐπὶ τῶν δύο ἀνεκδότων κυζικηνῶν ψηφισμάτων, ἔξετράσας αὐτός οὗτος τὰ ψηφίσματα, μετενέθέντα εἰς Κωνσταντινούπολιν. 'Ἐν τῇ συμπληρώσει δὲ ταύτη ἐκτενὴς γίγεται λόγος περὶ τῆς ἡγεμονίδος Τρυφίνης (Περιοδ. Ἐλλ. Φιλολ. Συλλόγου, τομ. Η').

Καὶ ταῦτα φίνονται λαθόντα τὸν ἀνασκάψαντα τὸν Στράτον τῆς Ἀκαρνανίας πάλαι ἐταίρον τῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν, διότι μνείαν ποιούμενος τῶν ἐπιγραφῶν τούτων παραπέμπει εἰς νεω-

τέρχες δημοσιεύσεις καὶ οὐδὲν λέγει περὶ ὧν ὁ χοϊδίμος Millingen ἐκτενῶς ἐπρχυματεύσατο, ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται τὸ πρώτον ἀνεκαλύψθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Long καὶ τὸ πρώτον ἐδημοσιεύθησαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ σορός συγγραφεὺς τοῦ Mithridate Eupator ἐν τῇ πρωσθήκῃ αὗτοῦ οὐδεμίᾳν ποιεῖται μνείαν τοῦ πράγματος, καίτοι τὸ περιοδικόν του Φιλολογικοῦ Συλλόγου πέμπεται τῷ ἐν Παρισίοις πρός ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν Συλλόγῳ καὶ ἄλλοις πολλοῖς εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν.

Τῇ πρχματείᾳ ταύτῃ ἔπονται αἱ ἑξῆς πολὺ τὸ ἐνδικρέρον πρχρουτικάσουσαι· Μία ἔτι λέξις περὶ τοῦ γλύπτου Ἐνδούον, ὑπὸ Henri Lechat·—Τῇ κερχλῇ τοῦ Ἀθέρ ἐπὶ κυπριακῶν ἀγγείων, ὑπὸ Max Collignon·—Ο κατασκευαστής ἀγγείων Πχίδικος, ὑπὸ E. Pottier·—Τὸ θιέζωνειν νόμισμα, ὑπὸ Th. Reinach·—Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Ηέτρου, ὑπὸ Paul Lejay·—Αποσπάσματα τοῦ Ἰωάννου Δχμασκηνοῦ, ὑπὸ Paul Tannery·—Τὰ ἀπομνημονεύματα Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, ὑπὸ Δ. Βικέλη·—Ἐν τέλει φέρεται ἀλληλογραφία πολιτική ἐξ Ἀθηνῶν, τὰ πρακτικά τοῦ Συλλόγου Παρισίων καὶ βιβλιογραφία.

Τοιοῦτο τὸ πρὸ τῶν ὄρθρων ἡμῶν νέον τεῦχος τῆς Revue des Études Grecques.

O. A.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΙΛΑΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.—*Ἀραιονώσεις τῶν κ. Tacchini, Deslandres s. zai Denza περὶ τῆς ὥλικῆς ἐπελέψεως τῆς 4)16 ἀπριλίου.* — **ΧΡΟΝΙΚΑ.** — *Ἡ μεγάλη σεισμικὴ γραμμή.*—*Τὸ κλῖμα τοῦ Ηεσσιοῦ κόλπου.*—*Κολοσσαῖον μικροσκόπιον.*—*Βαμβαγία τοῦ αἰγαροῦς φωτασίου ἐν Ἀμφικῇ.*

Ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ὑμέτεροι ἀναγνῶσται τὰ ἐν ταῖς στήλαις ταύταις διὰ μακρῶν γραφέντα ἐν γένει μὲν περὶ ὥλιακῶν ἐκλείψεων, ιδίᾳ δὲ περὶ τῆς πρὸ διμηνίας περίπου γενομένης ὀλικῆς, ὡς ἐπίσης βεβαίως ἐνθυμοῦνται καὶ τὴν ἡμετέραν ὑπόσχεσιν νὰ κρατήσωμεν οὐτοὺς ἐνημέρους εἰς πάσας τὰς ἀνακοινωθισμένας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐκλείψεως ταύτης καὶ εἰς τὰ ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων ἀξιολογήτερα πορίσματα. Σήμερον εὐρισκόμεθα εὐτυχῶς εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσωμεν ἐν μέρει τὴν ἡμετέραν ὑπόσχεσιν, ἀναγράφοντες τὰς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ἀνακοινώσεις τοῦ τε διευθυντοῦ τοῦ φασιλικοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Collège Romain κ. Tacchini, ὡς καὶ τοῦ εἰς Σενεγάλην ἀποσταλέντος ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῶν μηκῶν (Bureau des longitudes) κ. Deslandres, διευθυντοῦ τῆς φασματοσκοπικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων.

Καὶ οὐ μὲν τοῦ κ. Tacchini ἀνακοίνωσις περὶ τῆς ὥλικῆς ἐκλείψεως τῆς 4)16 παρελθόντος ἀπριλίου σχετίζεται πρὸ τῆς ὑπὸ αὐτοῦ γενομένην τακτικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ ὥλιακοῦ δίσκου καὶ τὴν συστηματικὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐπ’ αὐτοῦ παρατηρουμένων φαινομένων, ἀτινα φέρονται ὑπὸ τὰ διά-

ματα τῶν ὥλιακῶν κηλίδων, δάδων, προχοῦν, κτλ., περὶ ὧν οὐδὲν ἀπὸ τῆς ἀναλύσεως τῆς εὐμενῶς ἀνατεθεῖσης ὑμῶν συντάξεως τῆς. Ἐπιστημονικῆς ἐπιθεωρήσεως ἔτος 1893 ἦτο τοῦ σχεδόν ίσην πρὸ τῆς τελευταίου τριμήνου τοῦ 1892⁽¹⁾, ἀλλ’ ὅτι οὐκταῖς αὐτῶν ήτο μεγαλείτερα ἐκείνων, ὅτι ἐπὶ πλέον πολλαὶ τῶν κηλίδων ἐφάνησαν κεκαλυμμέναι, ἐνῷ αἱ δῆμες ήσαν ηττον ἐκτεταμέναι καὶ ηττον ὀρισμέναι ἐκείνων, ὅτι δὲ ἐν τέλει τὸ φαινόμενον τῶν προχοῦν ήτο ηττον εἰδανές τοῦ προηγουμένου τριμήνου, οὐδεμία δὲ παρεπεμφή προχοῦν ἐξόχου ἐκτάσεως. Ἀπαξ μόνον, κατὰ μάρτιον, ὁ κ. Tacchini παρεπήρησε μίαν προσκούν ὑπερβαίνουσαν καθ’ ὑψος 2', ἐνῷ ἐν γένει τὰ μέσα ὑψη τῶν φαινομένων τούτων ήσαν καθ’ ἄπαν τὸ πρῶτον τριμήνον τοῦ ἔτους τούτου ὑποδεέστερα τῶν τοῦ προηγουμένου.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ὥλιακῆς ἐκλείψεως τῆς 4)16 ἀπριλίου ἐ. ἔ., ὁ κ. Tacchini προστιθίσιν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἀνακοίνωσει αὐτοῦ ὅτι ἐκείνος μὲν ὅρισε διὰ τοῦ φασματοκοπίου τὴν πρώτην ἐπαφὴν γενομένην τὴν 4 ὥρ. 20' 40'', 3 μέσου χρόνου Ρώμης, δὲ κ. Milosevich διὰ τῆς κοινῆς ὀπτικῆς μεθόδου τὴν 4 ὥρ. 20' 54''.

“Οσον δ’ ἀφορᾷ τὰς φασματοσκοπικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ὥλιακοῦ στεφάνου, ὅστις, ὡς γινώσκουσιν οἱ ὑμέτεροι ἀναγνῶσται, ἀπετέλεσε τὸ κύριον θέμα τῆς ἐρεύνης κατὰ τὴν τελευταίαν ὀλικὴν ἐκλείψιν, ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἐν εἰδεί προσομίου ὅτι ὁ ὥλιακός στέφανος, ἀποτελῶν εἰδός τι αἴγαλος περιβαλλούσης τὸν ὥλιον, ἀλλάσσει ἐκάστοτε μορφὴν καὶ ἀπὸ ἐκλείψεως εἰς ἐτέραν παρουσιάζεται ὑπὸ μορφᾶς ὀλοσχερῶς ὅνυμοιας. Οὕτω κατὰ μὲν τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγίστου τῶν ὥλιακῶν κηλίδων, ὡς τοῦτο συνέβη κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλείψιν, ἔχει ἐκτασίν καταπληκτικήν, ἀνώμαλον δὲ καὶ ἀσαφῆ τὸν διαγραφὴν, ἐνῷ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐλαχίστου τῶν κηλίδων εἰναι πολλῷ μᾶλλον περιωρισμένος, παρουσιάζων κάλλιον διαγεγραμμένα δργα. Αἱ δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Deslandres γενόμεναι κατὰ τὴν ἐκλείψιν ταύτην ἔχεναι—διὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν φασμάτων τοῦ φασματοκοπίου τοῦ φωτὸς σώματος ἐς κινήσεις στηριζούμενης θαυμασίας μεθόδου τοῦ Fizeau, περὶ οὓς ικανὰ ἐγγάρισαν ἐν τῇ Ἐβδομάδι αἰαὶ 19⁽²⁾. Ἐπιθεωρήσεις τῆς ἀνατομικής στήλης τοῦ ὥλιακοῦ διάστασιν, στρέψει τοῦ περὶ τὸν ὥλιον, ὡς οὐ μετέρεγα ἀτυχεῖα σφαίρα στρέψει τοῦ περὶ τὴν γῆν, ἀνετράπη δὲ οὕτως ἄρδον οὐ πόθεσίς καθ’ ήν ὁ ὥλιακός στέφανος δὲν ἔχει πραγματικὴν ὑπόστασιν, ἀλλ’ εἰναι καθαρῶς ὀπτικὸν φαινόμενον, προερχόμενον ἀπλῶς ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ λαμπροῦ ἀστρου τῆς ήμέρας.

(1) Βλέπε Ἐδδοματικάς ἐπιθεωρήσεως ἔτος Βον., ἀριθμ. 14.

(2) Βλέπε ἔτος Βον., ἀριθμ. 8, 11, 13, 16 καὶ 18.